

Natis 12.000. Stajerc stane za celo leto samo 60 krajcarjev.

ništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

izhaja vsaki drugi petek,
z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

si se ne vračajo in se morajo
do ponedeljka pred izdajo do-
tine številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 številk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

16.

V Ptuj v nedeljo dne 11. avgusta 1901.

II. letnik.

Kdo je veleizdajalec!

„Slov. Gospodar“ prizadeva si na vso
da bi ubogega „Štajerca“ pri slo-
skem kmetu očrnil. Kakor se kača
li svoje žrtve suče in zvija, da bi prišla
je in zamogla ugrizniti, tako zvija se
„Gospodar“ in laže in brizga svoj
p, z namenom nam škodovati. V svoji
nji številki pisal je celó sledeče:

To so vsenemški nameni, in večina spodnješta-
nih Nemcev spada k vsenemški stranki. „Štajerc“
šilka te može kot svetnike in mnogi Slovenci, ki
katoliške vere in ki so avstrijski državljani, mu
njujejo. Pač pa si upa „Štajerc“ napadati in hujs-
proti slovenskim stanovom, ki so vedno bili vdani
liški veri in avstrijskemu cesarju. Ali je to po-
? Ali sme tako pisati list, ki se hoče imenovati
telja slovenskega ljudstva? Dobri Slovenci pa
vedno ostali nasprotniki vsenemških namenov,
mi smo katoliškega in avstrijskega mišljenja.

Staro kresalo.

(Konec.)

Zjutraj pridejo kralj in kraljica, stara hofdama
oficirji, da bi videli, kje je bila princezinja.

„Kaj je!“ pravi kralj, ko je zagledal prva vrata
čem.

„Ne, tam je, ljubi moj mož!“ pravi kraljica, ko
gledala druga vrata zaznamovana s križem.

„Ali tu je eden in tam eden!“ pravijo vsi; ka-
se ozrejo, tam so bili križi na vratih. Sedaj so
radli, da jim vse iskanje ne pomaga nič.

Kraljica pa je bila izredno modra gospa, ki je
mela več, kakor hruške peč. Vzela je svoje velike
skarje, odrezala velik kos židanega blaga in na-
nizek mošnjček; tega je napolnila s finim
nim grisolom, ga je privezala princezinji na hrbet,
je bilo to storjeno, je naredila na mošnjčku
luknjico, tako, da se bo gris ves čas izsipaval
pot kamor bode princezinja šla. Ponoči pri-
pes zopet po princezinjo in jo odnesel k vojaku,

Revše malopridno, ki je te vrste zapi-
salo, hoče kmeta nalagati, da smo mi so-
vražniki našega cesarja, sovražniki Avstri-
je in sovražniki katoliške vere, ker da
Vsenemcem, pristašem Šönererja pritrjujemo
in jih hvalimo! O ti lažnjivi pes! kje in kedaj
smo mi to storili? kedaj smo mi spošto-
vanje do našega ljubljenege cesarja oskru-
nili, kedaj smo razžalili Avstrijo in kedaj
katoliško vero obrekovali?! Vsak bralec
„Štajerca“ nam bo zamogel na to vprašanje
dati odgovor. Vsak nam bode pritrdil, da
mi našega cesarja, našo Avstrijo in našo
vero spoštujemo in da smo ji ostali zvesti.

Spoštuje pa-li našega cesarja „Gospo-
dar?“ Tako težko kakor nam je, mora-
mo žalibog reči: „Gospodar“ cesarja ne
spoštuje.“ Naš ljubljeni cesar ima težke
skrbi, ker različni narodi v Avstriji, Nemci,
Čehi, Slovenci, Polaki i. t. d. ne živijo složno.

kteri jo je tako rad imel, ter bi bil sam rad postal
princ.

Pes ni zapazil kako se je gris od grada, pa do
stanovanja vojakovega zmirom po malem raztresal, ter
tako naredil sled. Zjutraj zapazili so seveda vsi nakrat,
kje je princezinja bila, šli k vojaku ga zvezali in
zaprli v ječo.

Sedaj je sedel, prej tako srečen vojak v ječi.
Hu, kako temno in grdo je tu notri! K temu so mu
pa še rekli: „Jutri bodemo te obesili!“ To slišati, pa
ni bilo ravno prijetno in kresalo pozabil je doma v
v gostilni. Zjutraj videl je lahko skozi železni gater
malega okna, kako so se ljudje pehali, da bi prišli
iz mesta in videli njega obešati. Slišal je trompetati
in videl marširati vojake. Vse ljudstvo letelo je ven,
med njimi bil je tudi nek šušterski fant z firtahom,
kneftro in pantofelni: letel je tako v kalop, da mu
je eden njegovih pantofelnov odletel ravno proti
zidu, kjer je ravno zaprti Imbre skozi gatre ven gle-
dal.

„He, ti šušterpob!“

S krvavečim srcem gleda naš blagi vladar, kako se mi njegovi otroci prepiramo in sovražimo in eden drugega oškoditi skušamo. Naš cesar izbral si je geslo: „viribus unitis“, to se pravi: „z združenimi močmi“, ali v vsakem narodu, pri Nemcih, Čehih ali Slovencih se najdejo malopridneži, kateri ljudstvo hujskajo in skoz to spodkopujejo slogo in vničujejo Avstrijo. Ti hujskači in sovražniki našega cesarja imenujejo vsakega Nemca za izdajalca, ki spoštuje svojega slovenskega soobčana in vsakega Slovenca za nemčurja, kdor vsaki dan vsaj enega Nemca ne požre.

Največji sovražniki našega cesarja in Avstrije so toraj tisti časniki, kakor „Gospodar“, kateri že toliko let sem nič drugega ne delajo kakor narode enega proti drugemu hujskajo in kateri skoz tako počenjanje našemu ljubljenu cesarju težke skrbi pripravljajo.

Kar se pa vere tiče, povdarjamo tukaj besede našega Izveličarja, ki je rekel: „Ljubi Boga čez vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe! „Ako v kakem kraju Slovenci in Nemci skupaj prebivajo, pride tje hudobni sovražnik v podobi nemških in slovenskih časnikov in pravi Nemcem: Slovenci so tvoji sovražniki, zapodi jih! Slovencem pa: Nemci nimajo na slovenski zemlji nič iskati, preženi jih! Potem začnejo se zaslepljenci bojevati in gonijo eden

„Kam se ti tako mudi? Ni ti potreba tako hiteti, saj preje tako nič ne bo, dokler ne pridem tje jaz!“ mu pravi vojak. „Če pa hočeš tja steči, kjer sem jaz stanoval, in mi prineseš sem moje staro kresalo, dal ti bodem štiri groše! Opraviti pa moraš hitro!“ Fant ki tudi rad kak groš zasluži, stekel je po kresalo, ga izročil vojaku in — sedaj slišali bomo dalje!

Zunaj mesta postavljene so bile velike vislice (gauge), okoli stali so vojaki in veliko tisoč ljudi. Kralj in kraljica sedela sta na krasnem prestolu sodnikom nasproti.

Imbreta postavili so že na lestvo (lojtro); ali ko so mu že hoteli štrik za vrat zategniti, reče, da se spodobi, da se ubogemu grešniku, predno se ga obesi, izpolni še kakšna nedolžna želja. On bi rad skadil še fajfco tobaka, saj bo itak ta zadnja na tem svetu.

Te nedolžne prošnje mu kralj ni hotel odreči, in tako je Imbre potegnil svoje staro kresalo iz žepa in ukresnil, enkrat — dvakrat — trikrat! In, glej čudo! že so stali pred njim vsi trije psi; eden je imel

druzega v pogin, četudi so vsi Avstrijanci in katoličani, hudič ima pa nad tem veselje, kajti oni se ne pogubljujejo na tem svetu, ampak tudi za večnost nikdo ne pride v nebesa, kdor svoj bližnjega brez vzroka sovraži in mu duje. Kdo pa je tisti, ki to hudičevega opravlja in seje neslogo? to so časniki kakor „Gospodar“ kateri ljudstvo z vsemogočimi lažmi in psovanjem naščeta skuša.

Kmetje pozor!

Tihotapna govornica se širi, da skliče klerikalna slovenska stranka okoli 18. t. m. v Mariboru zaupnih mož zaradi prihodnje deželnozborske volitve za kmečko skupino. Mi se sicer ne zanimamo za shod, ali mi smo mnenja, da se sklicujejo taki shodi javno ne tihotapsko in imajo tam prvo in odločilno besedo le kmetje. Prerokujemo pa, da se bo shod vršil po starem kopitu. Sklical se bode na tihem; povabljeni bodo najzvestejši pristaši, trobijo zvesto v njihov rog. Snidla se bode truma g. duhovnikov in doktorjev in majhna deloma od teh gospodov odvisnih, deloma pa nezavedenih kmetov. G. duhovniki, doktorji postavili po svoji volji kandidate in objavili klerikalni časniki neresnico: Shod je bil nepravilno dobro obiskan, ljudstvo se zanimiva, snidlo je čez sto (10) kmetov in enoglasno so se zvolili in ti gospodje kandidatom. Zopet bodeš dragi kmetje prisiljen zoper svojo voljo na tvojo škodo voliti pa bodeš kršen kot odpadnik, nemškutar, liberalni nasprotnik vere in cerkve i. t. d. Da pa bode poslanci le za gospode in celo nič za kmete

oči velike kakor repa, drugi kakor mlinska kolo, tretji kakor dva turna.

„Pomagajte mi, da me ti požeruhi ne obžaljuje,“ zaprosil je Imbre svoje pse, in psi so kakor na mando popadli sodnike, enega za nogo, druge zase tretjega za nos i. t. d. in jih pometali večkrat visoko v zrak tako, da so padli na zemljo, sežigali teli na drobne kosce.

„Mene ne!“ vpil in prosil je kralj, ali veliki kralj ga je že držal za hlačnico, ga čvrsto stresal potegnil s kraljico vred zalučal za drugimi, da so vsi roki krtovo deželo; sedaj pa so se vojaki in ljudstvo strašili in klicali: „ljubi, dobri naš Imbre, ti bode kralj in lepa princezinja naj bode tvoja žena!“

Vojaki posadili so potem Imbreta v kraljevo čijo, vsi trije psi pa so okoli plesali ter vpili: hura! otroci so žvižgali na prste, vojaki mu puzentirali. Princezinja je prišla iz grada in kraljica, kar ji je dopadlo prav dobro. Svatba je osem dnij, Imbretovi trije psi so tudi sedeli na mizi in gledali — debelo.